

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **P. F.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2017, č. j. KUJCK 35901/2017/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 10. 2017, č. j. 50 A 42/2017 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Třeboň ze dne 20. 12. 2016, č. j. MERP00A0F5D, kterým byly zamítnuty žalobcovy námitky proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů za jeho přestupky ze dne 22. 6. 2015 a ze dne 21. 1. 2016, a zároveň potvrzen záznam dosažení celkového počtu dvanácti bodů ke dni 21. 1. 2016.

[2] Krajský soud ve svém rozsudku jednak shledal, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a vypořádalo se se všemi stěžovatelovými námitkami. Nepovažoval za důvodný ani žádný z dalších uplatněných žalobních bodů. Krajský soud neshledal, že by žalovaný porušil legitimní očekávání žalobce na rozhodování obdobných případů shodně, když se odchýlil od rozhodovací praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Stěžovatel nepoukázal na to, že by se žalovaný odchýlil od své vlastní rozhodovací praxe, a správní orgán je nadto vázán především zákonem a související judikaturou správních soudů.

[3] Dle závěrů krajského soudu se stěžovatel v žalobě mýlil, když tvrdil, že správní orgány vycházely jen z oznámení policie o spáchání přestupku; ze správního spisu i z textu rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že si správní orgány opatřily i původní rozhodnutí o přestupcích žalobce vydaná v blokovém řízení. Nebylo však namístě v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o přestupcích. Krajský soud zdůraznil, že všechna rozhodnutí o přestupcích, jež stěžovatel zpochybňoval, byla dostatečně srozumitelná, bylo v nich jednoznačně označeno přestupkové jednání a také z nich vyplývalo, že se stěžovatel přestupkového jednání dopustil na pozemní komunikaci. Pokud měl stěžovatel za to, že se přestupkového jednání dopustil mimo pozemní komunikace, měl tuto námitku uplatnit v řízení o přestupku, nikoliv až v námitkách proti bodovému záznamu. Krajský soud též uvedl, že na rozhodnutí vydaná v blokovém řízení nelze klást přísné formální požadavky.

[4] Na základě uvedených východisek krajský soud nepovažoval za důvodné žalobní body týkající se jednotlivých rozhodnutí o přestupcích, která všechna dle jeho názoru splňovala zákonné náležitosti, a bylo tedy možno na jejich základě provést záznam bodů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozhodovací praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, na niž odkazoval již v řízení před krajským soudem, je založena na závěru, že i v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je třeba přezkoumávat zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích. Uvedenou rozhodovací praxí byla dle názoru stěžovatele založena správní praxe, která v něm vyvolala legitimní očekávání, že v jeho věci bude postupováno stejně.

[6] Dále stěžovatel uvedl, že při učinění záznamu bodů nelze vycházet pouze z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, neboť tato oznámení nemusejí odpovídat skutečnosti, ať už z důvodu chyb či svévole na straně správního orgánu.

[7] Stěžovatel upozorňuje, že ani samotná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních nesplňují náležitosti, které dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí splňovat i tato specifická rozhodnutí. Zejména zde nejsou obsaženy dostatečně konkrétní údaje o osobě přestupce, skutku, který mu byl kladen za vinu, době a místě tohoto skutku, a povinnostech, které měl porušit. Stěžovatel odkázal na konkrétní pokutové bloky, které dle jeho tvrzení Nejvyšší správní soud v jiném řízení za dostatečné nepovažoval. Neztotožňuje se ani s názorem, že zákonnost a správnost pokutových bloků stvrdil svým podpisem, neboť přestupce nemůže být zodpovědný za zákonnost vydaného rozhodnutí.

[8] K jednotlivým pokutovým blokům dále stěžovatel zopakoval námitky uvedené již v žalobě. Pokutový blok ze dne 21. 1. 2016 dle jeho názoru obsahuje chybnou kvalifikaci „§ 125c/1k“, dále vyvstávají pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, který pokutový blok vydal, není seznatelné jednoznačně místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Z popisu skutku „jízda na červenou“ nevyplývá, jakou zákonnou povinnost měl stěžovatel porušit. Zcela obdobné námitky stěžovatel uplatnil k pokutovému bloku ze dne 22. 6. 2015 vůči právní kvalifikaci „§ 125c/1k“ a popisu skutku „neužil BP“.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžovatelem uplatněnými námitkami. Sporné pokutové bloky dle jeho názoru obsahují všechny náležitosti, na základě kterých je lze považovat za způsobilé podklady pro záznam bodů v registru řidičů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost pouze téměř doslova reprodukuje obsah žaloby, aniž by stěžovatel reagoval na argumentaci krajského soudu. Jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 198/2017 - 38, bodů 13 a 14, řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, a proto je na stěžovateli, aby uvedl, z jakých důvodů považuje rozsudek krajského soudu za vadný. Pokud stěžovatel odůvodnění napadeného rozsudku v kasační stížnosti pomine, není účelné, aby Nejvyšší správní soud opětovně podrobně reagoval na krajským soudem již jednou vypořádané žalobní body.

[13] Ačkoliv stěžovatel část svých námitek v kasační stížnosti výslovně podřadil pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., všechny stížnostní námitky spadají pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v nich stěžovatel tvrdí, že krajský soud své rozhodnutí založil na nesprávném posouzení právních otázek. Toto nesprávné posouzení se má dle stěžovatele týkat tří otázek, a to použití oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jako podkladu pro záznam bodů, posouzení náležitostí dvou rozhodnutí v blokovém řízení, a konečně legitimního očekávání, které mu mělo vzniknout na základě správní praxe Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj.

[14] Podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o silničním provozu“) se řidiči, kterému byla uložena sankce za přestupek, který spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamená stanovený počet bodů.

[15] Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 bylo jedním z podkladů, na základě kterých se body zaznamenávaly, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

[16] Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu může řidič, který s provedeným záznamem bodů v registru řidičů nesouhlasí, podat proti záznamu námitky.

[17] Pokud jde o první stížnostní námitku, konstatuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem, že v nyní projednávané věci správní orgány ani u jednoho z přestupkových jednání, na základě kterých došlo k záznamu bodů, nevycházely pouze z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a). Naopak, jak stěžovateli sdělil ve svém rozsudku krajský soud, správní orgány vždy vycházely přímo z rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stěžovatelova námitka, dle níž správní orgány nesprávně vycházely pouze z oznámení o uložení pokuty, se tedy zjevně míjí s obsahem správního spisu i odůvodněním rozsudku krajského soudu, a proto nebylo nutné se jí dále zabývat.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval druhou skupinou námitek, která se týkala rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, na základě nichž byl záznam bodů proveden.

[19] Hlediska soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vyplývají z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud postupoval zcela správně, když odmítl posuzovat žalobní námitky, jimiž se stěžovatel pokoušel napadat zákonnost rozhodnutí o přestupcích. I kdyby totiž tato rozhodnutí byla nezákonná, například v tom ohledu, že by vycházela z nesprávného právního posouzení žalobcova skutku, nejednalo by se o důvod pro zrušení záznamu bodů v registru řidičů. Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.

[21] Stěžovatel se tedy mýlí, pokud má za to, že krajský soud z jeho podpisu na pokutových blocích učinil závěr, že použitá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení byla zákonná. Krajský soud jejich zákonnost vůbec neposuzoval, pouze stěžovateli připomněl, že pokud se s popisem zjištěného skutku či jeho právní kvalifikací, byť i důvodně, neztotožňoval, neměl souhlasit s uložením pokuty v blokovém řízení, nýbrž se měl v řízení o přestupku proti vznesenému obvinění bránit. Neučinil-li tak, sám umožnil, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Takovému rozhodnutí potom svědčí presumpce správnosti, která se mimo jiné uplatní při provedení bodového záznamu v registru řidičů.

[22] Stěžovatel taktéž v kasační stížnosti stejně jako v žalobě uplatnil přípustné námitky týkající se rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, když tvrdil, že popis skutku a jeho

právní kvalifikace v nich nebyla uvedena dostatečně určitě a srozumitelně. Pokud by tyto námitky byly důvodné, skutečně by to vedlo ke stěžovatelovu úspěchu.

[23] Krajský soud se však na stranách 10 - 12 svého rozsudku s těmito námitkami velmi podrobně a přesvědčivě vypořádal, přičemž dospěl k závěru, že pokutové bloky jsou dostatečně konkrétní, určité a srozumitelné. Krajský soud s odkazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v případě rozhodnutí vydaných v blokovém řízení lze akceptovat i zkratkovité formulace, přičemž z posuzovaných rozhodnutí jasně vyplynulo, jakého skutku se stěžovatel dopustil a kterou svou zákonnou povinnost porušil. S tímto výkladem krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti žádným konkrétním způsobem nepolemizoval a pouze zopakoval to, co uvedl již v žalobě.

[24] Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné opakovat, co již uvedl krajský soud, a podrobně zdůvodňovat, proč oba pokutové bloky náležitosti, na základě kterých jsou použitelné jako podklad pro záznam bodů, splňují. Lze jen stručně uvést, že použití zkrácených označení aplikovaných ustanovení zákona či zkratkovitých popisů skutků, jako je například „jízda na červenou“ nebo „neužil BP“, lze akceptovat, jsou-li dostatečně srozumitelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). Stěžovatel přitom žádné konkrétní okolnosti zavdávající pochybnosti o jednoznačnosti či srozumitelnosti formulací použitých v předmětných rozhodnutích nevyjádřil, a tedy se jimi krajský soud ani Nejvyšší správní soud nemohly zabývat. Námitka nedostatečné identifikace přestupce je zcela odcizena skutečnému stavu, jestliže pokutové bloky obsahují veškeré možné identifikační údaje o stěžovateli.

[25] Stěžovatel též v kasační stížnosti stejně jako v žalobě odkazoval na rozhodnutí vydaná v jiných blokových řízeních, která dle jeho tvrzení Nejvyšší správní soud neakceptoval jako dostatečná. Nezbývá však než v souladu s rozsudkem krajského soudu konstatovat, že stěžovatel vůbec neuvedl, ve kterém konkrétním rozhodnutí měl Nejvyšší správní soud tato jiná rozhodnutí o přestupcích posuzovat, a tedy nebylo možné ani ověřit jeho tvrzení, že tato rozhodnutí byla vyhodnocena jako nedostatečná. Ani tuto námitku tedy nebylo možné blíže posoudit.

[26] Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval třetí námitkou spočívající v údajném porušení žalobcova legitimního očekávání založeného rozhodovací praxí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí *„ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“* Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna.

[27] I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobilou založit legitimní

očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem, zde Krajského úřadu Jihočeského kraje. Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak, jak vyplývá z výše uvedeného, by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat.

[28] Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů *„[p]řezkumná činnost … směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení … a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad … neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami“*. Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje zcela v souladu se zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným.

[29] Ani námitka porušení legitimního očekávání není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Jelikož kasační stížnost nebyla důvodná, Nejvyšší správní soud ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nějž má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů úspěšný účastník. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěšný nebyl, a proto právo na náhradu nákladů nemá. Žalovaný sice úspěšný byl, avšak žádné účelně vynaložené náklady mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá ani jeden z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu